

støttelser, nemlig en Forhøjelse paa 4,000 Kr., hvoraf 1,000 tilsigtes givet Forfatterinden Agnes Henningsen. Det er ved denne Lejlighed ganske uforment nærmere at komme ind paa den meget omtalte Bog, men det forekommer mig, at der, naar man skrider til at give en livsvarig Understøttelse til en Kunstner eller Forfatter, burde kræves noget i Retning af Ydelse og Kvalitet, som virkelig kunde berettigede en saadan Kunstner eller Forfatter til en saadan Udmærkelse, som dette tidligere har været, men ikke længere synes at være. Hvis denne Betragtning ikke lægges til Grund, ser jeg ikke rettere end, at Pengenes Anvendelse efter denne Paragraf nærmest bliver en Slags Hjælpekassebevilling. De Udtalelser, der faldt ved tredie Behandling i det andet høje Ting fra den radikale Ordførers Side, viser jo, at det ærede Regeringsparti allerede har gjort sit til at ryste denne Dame af sig, Ansvar for Bevillingen maa da udelukkende staa for den højtærede Undervisningsministers Regning. Den højtærede Minister bør dog, inden han fremsætter et saadant Forslag, undersøge, hvor vidt vedkommende er kvalificeret. Der kan ikke rettes nogen Bebrejdelse mod Finansudvalgets Medlemmer. Det er ganske umuligt, at disse kan gøre sig bekendt med Produktionerne af de mange Videnskabsmænd, Kunstnere og Forfattere, der er Tale om at understøtte paa Finansloven. Og er den højtærede Undervisningsminister, som maaske vil undskyldte sig med, at han ikke kunde gøre for det, nu kommet til det af en Fejltagelse, ja, saa ser jeg ikke rettere end, at det havde været det rigtigste, at den højtærede Minister allerede ved Behandlingen i Folketinget havde stillet Forslag om, at denne Bevilling gik tilbage, og ikke havde foranlediget, at Folketinget skulde appellere til Landstinget om at sende Finanslovsforslaget tilbage for denne Bevillings Skyld. Jeg betragter det som givet, at dette vil blive Tilfældet.

Den højtærede Indenrigsminister har til de mange Forbud, han tidligere har udstedt, under Gaars Dato føjet et nyt. I Statstidende for i Dag findes en Bekendtgørelse angaaende Handel med Ærter, Vikker, Hø, Halm, Lyng, Roer og Gulerødder af dette Aars Afgrøde. I Bekendtgørelsen hedder det: „I Henhold til § 1 i midlertidig Lov af 7. August 1914 angaaende Regulering af Prisen paa Levnedsmidler og Varer, jfr. Lov af 16. November 1914 angaaende Straf for Overtrædelse af de ifølgende fornævnte Lov truffene

Foranstaltninger samt Lov af 7. December 1917, forbydes herved indtil videre Handel under en hvilken som helst Form med Ærter, Vikker, Hø, Halm, Lyng, Roer og Gulerødder af dette Aars Afgrøde. Ligeledes forbydes al Levering og Modtagelse af saadanne Varer i Henhold til tidligere Aftaler herom. Denne Bekendtgørelse træder straks i Kraft“. Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvor længe han agter at opretholde dette Forbud, der jo i høj Grad griber ind i Næringslivet og i det daglige Livs Bedrift, baade for en Mængde Sælgere og for en Mængde Modtagere. Hvorledes skal den Hesteejer forholde sig, som ikke har yderligere at fodre med end i Gaar og i Dag og altsaa staaer overfor det Faktum, at han er nødt til at sulte sine Dyr, da han ikke en Gang maa modtage det, han har købt i Forvejen. Det er jo ikke mere end en Maaned siden, at den højtærede Minister udstedte en anden Bekendtgørelse om Salg, vistnok af ganske de samme Varer. Der var tillige fastsat Priser baade for Salg fra Jernbanevogne og for Detailsalg fra Sælgerens Loft i København. Man skulde synes, at denne Bekendtgørelse var tilstrækkelig, og at man ikke pludselig skulde standse hele Handelen, endogsaa annullere Handelen, der maaske er indgaaet for et halvt Aar siden. Mange har Kontrakter om Levering af Fourage af den ene eller den anden Art til forskellige Forbrugere. Nu annullerer den højtærede Indenrigsminister dette, og med hvilken Lovhjemmel?

Jeg vil dernæst tillade mig at spørge den højtærede Forsvarsminister, af hvilken Grund Krigsministeriet begrænser sine Bekendtgørelser til visse Blade. At denne Regering har været partisk ved mange Lejligheder, har vi jo haft Eksempler paa. Men paa et saa rent fagligt Omraade som det, jeg her nævner, er det ganske mærkværdigt at se Ministeriet føre en Krig mod eet Partis Blade, medens man favoriserer andre. Jeg sigter her til Krigsministeriets Bekendtgørelse om de Krigsministeriet tilhørende Fuldblodshingste, hvoraf der staaer 4 opstaldede paa Sjælland, 1 i Jylland og 1 eller 2 paa Bornholm. Denne Bekendtgørelse, som jo maa have særdeles Interesse for alle Landbrugere, synes man principmæssig at undrage konservativ Blade. I alt Fald har jeg faaet Meddelelse fra to konservative Blade, som ikke har faaet denne Bekendtgørelse, medens baade Venstrebladet paa det paagældende Sted og „Social-Demokraten“, hvis Læsere man i Almindelighed ikke skulde antage